

Carta oberta als nostres Presidents

written by Ferran Planell | 6 de gener de 2019

Molt Honorable President Puigdemont i Molt Honorable President Torra, permeteu-me que us adreci públicament les meves inquietuds, que d'altra banda crec que ho són també de molts altres.

El passat mes d'octubre vaig publicar, en un altre mitjà, un article que duia per títol ["I el meu país és tan petit..."](#) En el qual, els missatges que anaven arribant llavors –i que vaig transcriure– d'Aamer Anwar, de Jordi Cuixart, de Raül Romeva i també de vostès dos, em van esperarçar i inspirar a escriure el següent paràgraf "La República és a les nostres mans i hem de ser capaços de fer-la efectiva abans que sonin les dotze campanades. Si quan ens toqui menjar aquests grans de raïm, tot just ara acabat de collir, els partits encara dubten entre desgranar-los i treure'n la pell, més d'un polític acabarà pecant d'incest i molts, segur, caient en la infidelitat". Està clar que les dotze campanades han tocat i consegüentment, ja són uns quants els polítics que estan pecant i sent infidels, perquè de fer efectiva la República, de moment, res de res.

Està a punt de començar un judici que ningú no dubta a qualificar-lo de pantomima. Un judici que ja té la sentència escrita i que, també tothom ho sap, no serà pas la lliure absolució, per molt que ens emplenem la boca dient que no n'acceptarem cap altra. Un judici que, perquè es pugui celebrar, suposarà que els presos polítics que ara tenim a casa hagin de tornar a Madrid i es converteixin encara més, si hi cap, en ostatges del país veí.

Hi ha qui pensa que ja hem perdut, que ja vam perdre fa més d'un any, que mai hem tingut cap possibilitat de guanyar. Em

resisteixo a creure-ho, però si deixem que aquest judici comenci i que per tant la Carme, la Dolors, l'Oriol, el Raül, els tres Jordis, el Joaquim i el Josep se'ls enduguin a Madrid, llavors, per més manifestacions que fem a Europa i a Madrid, per més que protestem, per més que desobeïm, llavors, o bé els sacrifiquem o bé haurem perdut.

Les amenaces que ens arriben d'allà no són cap broma. L'última, d'un 155 que suspengui l'autonomia durant dues legislatures, no n'és cap de broma, no senyor. Ells s'ho creuen i poden fer-ho, si els seguim deixant fer, és clar. I no em val que el sempre admirat Vicent em digui que ["Si en quaranta anys no van poder, què caram es pensen que aconseguiran ara amb vuit?"](#) No tinc vuit anys més per perdre.

Molts hem cregut de bona fe que totes les accions que fèiem eren per anar endavant, que no hi havia cap possibilitat de fer marxa enrere. Que assolir l'èxit era quelcom gairebé garantit. Que a ple segle XXI i sent europeus com som, la raó i la democràcia s'imposaria. Que si al país veí encara restaven alguns energúmens, aquests quedarien reduïts al no-res, que no s'atrevirien a posar-se en evidència davant d'Europa. I això ens ha fet despreocupats, ha fet que tothom se significués sense por, amb el cap ben alt, amb el DNI, amb el nom, els cognoms, l'adreça, els fills, les mascotes i els cops que anem al lavabo cada dia.

Ara veiem que al país veí, d'energúmens no tan sols en restaven alguns, sinó que en són moltíssims més dels que ens pensàvem. I que se'ls en fum Europa, el segle XXI i el *sursuncorda*. Vist el ja vist, jo us pregunto M.H. presidents, sou conscients que tal com han anat i estan anant les coses, si perdem, no hem deixat espai per a la clandestinitat? Que estem tots –permeteu-me l'expressió– amb el cul a l'aire?

Sé que encara hi ha qui honestament creu en pactes i contes de fades, també sé que hi ha qui ens ho vol fer creure i va de mala fe. Personalment, però, sóc dels que estem fermament

convençuts que d'Espanya no marxarem si no és per la via unilateral. I molt em sembla que vostès, en qui vull seguir confiant, també ho veuen.

Fem-ho, doncs. Fem-ho ja, abans que ens escapcin més, abans que no ens hàgim de penedir de no haver-ho fet.